

На шляху

Янка Купала

Янка Купала (Іван Домінікович Луцевич)

На шляху

Перекладач: Микола Зеров

В'ючись гадюкою, передо мною
Лежить він, стоптаний віками шлях,
І снить казками, марить давниною,
Що сам укрит у змучених грудях.

Над ним берези, плакальниці білі,
Немов на варті, стали і стоять,
І клонять віти, кволі, слабосилі:
"Ти, шляху,— наш!" — промовити хотять.

А вітер їм співає і голосить,
То звіром рикне, то шепне привіт,
Голубить їх, і знов, і знов термосить,
І кличе їх у неоглядний світ.

Між тих беріз скорботно-битим шляхом
Іду я з тягарем понурих дум,
Іду самотній, і таємним жахом
За мною він, мій нестерпний сум.

Я сам, як шлях: нема мені спокою
У ясні ночі і в дрімучі дні:
Покладено недбалою рукою
Мені — верстати доли жалібні.

І я ж — немов береза-жалібниця,
Що позбулася листу восени,
І вся тремтить од хуг і сніговиці,
І жде морозу з північ-сторони.

Я вітер той, що в полі сиротою
І в лісі чорнім ходить по ночах,

Не знаючи ні сну, ні супокою,
Ані розради у скупих сльозах.

Іду я шляхом — сумно позираю,
Немовби сфінкс, у темну далечінь,
І власним мукам не знаходжу краю,
Не можу власних збутися терпінь.

От — яструб: захитався, бистроокий,
Понад землею у горах завис,
На мене важить, на мій вік короткий,
І кпить, і хоче кинутися вниз.

О, хай би душу вирвав він із тіла,
Та хоч на мить задержав в небесах,
Хоч раз нехай би зором охопила
Свій у долині перебутий шлях!